

Sygn. akt II Ka 622/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r.

sprawy A. K.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 12 sierpnia 2016 r. sygn. akt II K 210/16

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 622/16

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w dniu 19 czerwca 2016 r. w miejscowości R., gm. B., pow. (...), woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości tj. 0, 61; 0, 64; 0,56 i 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2016 r.:

I. oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kat. T na okres 3 lat;

III. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 19 czerwca 2016 r. do dnia 12 sierpnia 2016 r.;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem opłat oraz obciążył go wydatkami postępowania w wysokości 70 złotych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł osobiście oskarżony, zaskarżając wyrok w części orzeczenia o karze. Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary, wynikającą z niedostatecznego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy, z pominięciem sposobu i okoliczności popełnienia przez niego czynu, faktu, iż nie spowodował on żadnej kolizji oraz jego właściwości i warunków osobistych, m. in. braku uprzedniej karalności, które to okoliczności prowadzą do wniosku, że stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu nie jest znaczny, a do spełnienia w stosunku do niego celów kary, wystarczającym będzie orzeczenia środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego. W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby wynoszący 2 lata, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych z wyłączeniem kategorii T na okres 1 roku oraz orzeczenie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 5000 złotych. W toku rozprawy apelacyjnej oskarżony poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Prokurator wniósł o pozostawienie apelacji oskarżonego bez rozpoznania w oparciu o art. 447 § 5 k.p.k., zaś w sytuacji niepodzielenia tego wniosku o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego A. K. okazała się niezasadna i z tego względu nie mogła spowodować skutku w postaci zmiany wyroku poprzez zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. i ujawnił cały, zgromadzony w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, który następnie poddał trafnej analizie, a na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski, zarówno co do winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa, jak i subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzut rażąco niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary podniesiony przez skarżącego w treści środka odwoławczego jest niezasadny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy orzeczona kara, nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Przesłanka rażąco niewspółmierności kary jest zatem spełniana tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., w sprawie o sygn. akt V KRN 178/85; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2006 r., w sprawie o sygn. akt SNO 28/06). Zdaniem Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu A. K. kara uwzględnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru wskazane w art. 53 k.k. i nie nosi cech rażąco niewspółmierności. W przypadku popełnienia występku z art. 178 a § 1 k.k., ustawa karna przewiduje bowiem trzy alternatywne kary w postaci grzywny, kary ograniczenia wolności lub kary pozbawienia wolności do lat 2. W stosunku do oskarżonego orzeczono jedną z kar cechujących się najmniejszą dolegliwością, a mianowicie karę grzywny. Jej wymiar nie przekracza możliwości zarobkowych A. K., dlatego też orzeczona w stosunku do oskarżonego kara nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego. Zauważyć także należy, że wymierzone oskarżonemu środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 tysięcy złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej mają charakter obligatoryjny w stosunku do sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., z tego też względu Sąd Rejonowy nie mógł odstąpić od ich orzeczenia. Jak wynika z treści środka odwoławczego, wadliwości zaskarżonego orzeczenia, apelujący upatruje głównie – w jego zdaniem – niewłaściwej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania zastosowania względem tego oskarżonego instytucji opisanej w art. 66

§ 1 k.k. i wymierzenia mu kary grzywny oraz orzeczenia środków karnych. Odnosząc się do tak skonstruowanego zarzutu skarżącego wskazać należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeanalizował przesłanki zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Przypomnieć w tym miejscu należy, że zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zauważyć należy, że zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania możliwe jest tylko w sytuacji, kiedy łącznie zaistnieją, wszystkie wskazane powyżej przesłanki. Brak spełnienia jakiegokolwiek z nich automatycznie przekreśla możliwość zastosowania tejże instytucji. O ile zgodzić się należy z oskarżonym, że przebieg jego dotychczasowego życia, jego właściwości i warunki osobiste wskazują, że będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa, to nie można zgodzić się z jego twierdzeniem, iż stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu nie był znaczny. Podkreślić należy, że oskarżony, prowadząc pojazd znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości. Ponadto jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poruszał się ruchem zygzakowym, co przeczy też tezie, iż spożyty przez niego alkohol nie wpłynął znacząco na jego zdolności psychomotoryczne. Krytycznie odnieść należy się także do twierdzenia oskarżonego, że z uwagi na dzień tygodnia, porę dnia, a także charakter drogi jaką się poruszał, niebezpieczeństwo jakie stwarzał wobec innych uczestników ruchu miało charakter abstrakcyjny. Z uwagi na powyższe rozważania, w ocenie Sądu Okręgowego, brak było przesłanek do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. O kosztach postępowania Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k.